

Arrest

nr. 263 694 van 16 november 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 april 2021 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 juni 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 september 2021.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. STAES, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd in de beschikking van 9 september 2021 het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 april 2021 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies).

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat het beroep laattijdig werd ingesteld en dus onontvankelijk is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt daarnaast:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing bij aangetekende zending van 19 april 2021 werd verzonden naar het door verzoeker aan het bestuur meegedeelde adres, dat overeenstemt met het adres dat hij ook opgeeft in zijn verzoekschrift.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker geacht deze aangetekende brief op 22 april 2021 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van dertig dagen begint te lopen. De laatste nuttige dag om tegen de bestreden beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken betrof bijgevolg vrijdag 21 mei 2021.

Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift slechts bij aangetekende zending van 8 juni 2021 aan de Raad werd overgemaakt kan slechts worden vastgesteld dat het beroep niet binnen de in de wet bepaalde beroepstermijn werd ingesteld.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

De Raad dient tevens te duiden dat uit de voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat de postdiensten aangaven zich op verzoekers adres te hebben aangeboden om de aangetekende zending van 19 april 2021 aan verzoeker te overhandigen en dat zij, toen verzoeker niet kon worden aangetroffen, een bericht lieten waarbij hem werd meegedeeld dat hij deze zending tot 6 mei 2021 kon ophalen in het postkantoor. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de vermeldingen die door de postdiensten

werden aangebracht op de briefomslag waarin de bestreden beslissing was opgenomen incorrect zijn. Verzoekers bewering dat een huisgenoot steeds aanwezig was en dat hij het bericht van de postdiensten waarbij hij werd uitgenodigd om de aangetekende zending op te halen bij het postkantoor niet heeft gevonden la[at] de Raad niet toe te oordelen dat de vermeldingen van de postdiensten geen correcte weergave van de realiteit zijn en dat er sprake is van enige vorm van overmacht. Ook verzoekers toelichting dat uit zijn handelen kan worden afgeleid dat hij niet op de hoogte was van het feit dat de bestreden beslissing werd genomen leidt niet tot de conclusie dat er zich een overmachtssituatie voordeed.

Het verzoekschrift komt bijgevolg onontvankelijk voor ratione temporis.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 23 september 2021 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 25 oktober 2021, alwaar zij uitdrukkelijk werd uitgenodigd om te reageren op de in de beschikking van 9 september 2021 opgenomen grond, herhaalt de verzoekende partij dat zij van oordeel is dat de postdiensten zich niet hebben aangeboden op haar adres. Zij weerlegt hiermee de vaststelling niet dat haar loutere beweringen niets afdoen aan de bewijsstukken die werden neergelegd en waaruit blijkt dat de postdiensten zich wel degelijk aanboden op haar adres en een bericht achterlieten.

Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 9 september 2021 werd aangegeven.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK